

บทที่ 3

สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการ การพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี

ในการนำเสนอสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรีนี้ ขอเสนอเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. คำถามการวิจัย
2. วัตถุประสงค์การวิจัย
3. วิธีการดำเนินการวิจัย
4. สภาพปัจจุบันของพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี
5. ปัญหาและความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี

คำถามการวิจัย

การวิจัยในระยะที่ 1 นี้ มุ่งแสวงหาคำตอบสำหรับคำถามการวิจัยที่สำคัญ 2 คำถาม คือ

1. สภาพปัจจุบันของพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี เป็นอย่างไร
2. ปัญหาและความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี คืออะไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยในระยะที่ 1 นี้ มีวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี
2. เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี ในการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (PAR) การวิจัยในชั้นตอนที่ 1 นี้เป็นการสร้างโอกาสให้ผู้มีส่วนอย่างสำคัญและผู้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี ทุกฝ่ายได้ร่วมกันมาศึกษาสภาพพฤติกรรมความก้าวร้าวของตนเองในปัจจุบัน รวมทั้งร่วมกันระบุปัญหาและความต้องการในลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี โดยการประยุกต์ใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ประกอบกัน โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. กรอบการวิจัย

ในการวิจัยในระยะที่ 1 ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยครั้งนี้ใช้กรอบการวิจัยโดยใช้กรอบการวิจัยตามแนวทางการดูแลสุขภาพจิตเด็กวัยเรียน ดังนี้

- 1.1 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกาย
- 1.2 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจา

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้มีส่วนอย่างสำคัญและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 57 คน ซึ่งประกอบด้วย

2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 26 คน ประกอบด้วย

2.2 ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 31 คน ประกอบไปด้วย

- 2.2.1 ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดดอนสมอ จำนวน 1 คน
- 2.2.2 ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 คน
- 2.2.3 ครูผู้รับผิดชอบโครงการพัฒนาคุณธรรม จำนวน 1 คน
- 2.2.4 ตัวแทนกรรมการสถานศึกษาจากภายนอก จำนวน 1 คน
- 2.2.5 ผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 26 คน
- 2.2.6 พยาบาลผู้ดูแลด้านสุขภาพจิตนักเรียนโรงพยาบาลท่าช้าง จำนวน 1 คน

3. วิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการและเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลหลากหลายวิธีการตามลักษณะและธรรมชาติของข้อมูลและแหล่งข้อมูล ดังนี้

3.1 การสัมภาษณ์

3.1.1 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ จำนวน 26 คน และผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 26 คน ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informant) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ครอบคลุมตามกรอบการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์ตามขั้นตอนที่สุภางศ์ จันทวานิช (2539, หน้า 82-84) ได้เสนอไว้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพื่อให้ได้ข้อมูลตามประเด็นการศึกษาที่ตั้งไว้ ดังนี้

1) การเตรียมการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียนวัดดอนสมอให้นัดหมายนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อให้นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ที่กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญสามารถเดินทางมาได้สะดวก

2) การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้แจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและประเด็นในการสัมภาษณ์ แล้วดำเนินการสัมภาษณ์ตามประเด็นที่กำหนดไว้ที่ละประเด็นจนครบทุกประเด็น ตลอดเวลาการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ประเมินความเชื่อมโยงสอดคล้องของข้อมูลที่ได้ตามประเด็นที่กำหนดไว้ ซึ่งพบว่ามิมีประเด็นที่สมควรสัมภาษณ์เพิ่มเติมอีก 2 ประเด็น ได้แก่

2.1) เหตุผลที่ทำให้แสดงพฤติกรรม

2.2) สภาพอารมณ์ความรู้สึกในขณะที่แสดงพฤติกรรม

การสัมภาษณ์แต่ละครั้งใช้เวลาโดยเฉลี่ยประมาณ 40 นาทีต่อคน

3) การจัดบันทึกการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการจัดบันทึกเนื้อหาที่เป็นประเด็นสำคัญๆ ไว้เป็นแนวทาง ขณะเดียวกันก็ขออนุญาตบันทึกเสียงไว้ด้วย และเพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการสรุป ดังนั้นเมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ในแต่ละประเด็นผู้วิจัยได้ทบทวนและสรุปประเด็นเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ยืนยันข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง ทำเช่นนั้นจนครบทุกประเด็น

4) การปิดการสัมภาษณ์ เมื่อสัมภาษณ์ครบทุกประเด็นแล้ว ผู้วิจัยได้ขอบคุณผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พร้อมทั้งขอหมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้ในกรณีที่ต้องการความชัดเจนในประเด็นเพิ่มเติม

ในการสัมภาษณ์กลุ่มโดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ดำเนินการดังนี้

- 1) ได้นำกรอบความคิดในการวิจัยดังกล่าวแล้วข้างต้นมาใช้เป็นหลักการในการกำหนดประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
- 2) สร้างแบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตามประเด็นที่กำหนด
- 3) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์กับกรอบความคิดในการวิจัย โดยขอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) และนำไปทดลองสัมภาษณ์กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายก่อนที่จะนำไปใช้ในการสัมภาษณ์จริง
- 4) ขณะที่สัมภาษณ์ เมื่อพบประเด็นที่เกี่ยวข้องก็ได้ปรับปรุงข้อคำถามเพิ่มเติมเพื่อให้ครอบคลุมประเด็นที่ต้องการให้มากที่สุด

3.2 การประชุมกลุ่มเฉพาะ (focus group interview) ดำเนินการใน 2 ลักษณะ คือ

3.2.1 จัดประชุมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2549 เวลา 13.00 น. ณ โรงเรียนวัดดอนสมอ เพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติมให้ครบถ้วนสมบูรณ์และถูกต้องมากที่สุด รวมทั้งเป็นการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าไปพร้อมกันด้วย โดยดำเนินการประชุมกลุ่มหลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้เข้าร่วมในการสนทนา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 26 คน ประเด็นการสนทนาประกอบด้วยพฤติกรรม การปฏิบัติตัวของนักเรียนทางร่างกาย และทางวาจา

3.2.2 จัดประชุมผู้ที่มีส่วนสำคัญและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการป้องกันการพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมจำนวน 26 คน เมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2550 เวลา 13.30-15.30 น. ณ โรงเรียนวัดดอนสมอ เพื่อให้กลุ่มได้รับทราบ ทบทวน ยืนยัน และปรับแก้ข้อมูลสภาพพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปัจจุบัน รวมทั้งปัญหาและความต้องการการพัฒนาแนวทางการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร่วมกัน จนสามารถสรุปสภาพพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปัจจุบัน รวมทั้งปัญหาและความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากที่สุด นอกจากนี้ผู้ร่วมประชุมยังได้ร่วมกันสะท้อนความต้องการในการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวในบางส่วนอีกด้วย

3.3 การสังเกต (observation) ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในวันที่ได้เข้าไปพูดคุยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ ซึ่งจัดขึ้นในวันศุกร์ของทุกสัปดาห์ ประเด็นในการสังเกตก็คือ การแสดงออกพฤติกรรมความก้าวร้าวทางด้านร่างกาย วาจา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภายในโรงเรียนวัดดอนสมอ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ชีวิตคู่ประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัยและพัฒนาพร้อมขออนุญาตออกดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการโรงเรียนวัดดอนสมอและครูประจำชั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

หลังจากได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการโรงเรียนวัดดอนสมอ และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้เข้าพบชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและพัฒนาเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งโดยการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มและการสังเกต โดยดำเนินการตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ. 2550

5. การตรวจสอบข้อมูล

เมื่อได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ ที่ใช้ประกอบกันดังรายละเอียดข้างต้นแล้วนั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์และชัดเจนมากที่สุด ผู้วิจัยจึงตรวจสอบข้อมูลทั้งการตรวจสอบความตรง (validity) และการตรวจสอบความเที่ยง (reliability) โดยดำเนินการดังนี้

5.1 การตรวจสอบความตรง ผู้วิจัยได้เริ่มพัฒนารอบการวิจัยในครั้งนี้โดยการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน พร้อมทั้งตรวจสอบข้อมูลตลอดระยะเวลาที่เก็บข้อมูลในสนามเพื่อความสมบูรณ์ถูกต้องของข้อมูลที่ได้ว่าตรงตามประเด็นของกรอบการวิจัยที่ต้องการศึกษาอย่างครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งเป็นการตรวจสอบความตรงไปแล้วขั้นหนึ่ง นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้ใช้การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (triangulation) คือ

5.1.1 การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (data triangulation) เปรียบเทียบและตรวจสอบ (cross-check) ความแน่นอนของข้อมูล (consistency) โดยนำข้อมูลจากแหล่งต่างๆ (data sources) ที่เก็บโดยวิธีการเชิงคุณภาพต่างๆ มาเปรียบเทียบกัน ข้อมูลที่ได้จากการเก็บในเวลา สถานที่ และจากบุคคลที่ต่างกันต้องได้ข้อมูลที่ตรงกัน

5.1.2 การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล (methodological triangulation) โดยตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลหลายวิธีในเรื่องเดียวกันด้วยวิธีการต่างๆ ได้แก่ การสัมภาษณ์ การสังเกต และการศึกษาเอกสารต้องได้ข้อมูลที่ตรงกัน

นอกจากนั้นการที่ผู้วิจัยได้จัดประชุม โดยเชิญผู้ที่มีส่วนอย่างสำคัญและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกฝ่ายมาประชุมร่วมกันเพื่อรับทราบ ทบทวน ยืนยัน และปรับแก้ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ จนสามารถสรุปการแสดงผลพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปัจจุบัน รวมทั้งปัญหาและความต้องการในการพัฒนาเพื่อลด

พฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากที่สุด ก็ นับว่าเป็นการตรวจสอบความตรงของข้อมูลในอีกทางหนึ่งด้วย

5.2 การตรวจสอบความเที่ยง ความเที่ยงในงานวิจัยโดยทั่วๆ ไปนั้น ไม่ค่อย เหมาะสมกับงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจึงตรวจสอบความไว้วางใจได้หรือความเที่ยงของข้อมูล โดย

5.2.1 ผู้วิจัยได้แสดงถึงจุดยืนของกรอบการวิจัย การได้มาของข้อมูล วิธีการ เก็บรวบรวมข้อมูล และการเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

5.2.2 ผู้วิจัยใช้การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (triangulation) เช่นเดียวกับ การตรวจสอบความตรงดังที่อธิบายไว้แล้ว

5.2.3 การตรวจสอบของนักวิจัยคนอื่น ที่สามารถจะใช้วิธีการศึกษาเดียวกันกับ ผู้วิจัยตรวจทานงานวิจัยชิ้นนี้ได้

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์ดังนี้

6.1 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (quantitative analysis) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ จากการสัมภาษณ์แล้วได้ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้สถิติบรรยาย (descriptive statistic) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจง และการหาค่าร้อยละ

6.2 การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (qualitative analysis) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ จากการสัมภาษณ์ การศึกษาเอกสาร การประชุม และการสังเกต ที่ได้ตรวจสอบแล้วนำมาแล้ว นำมาวิเคราะห์ประกอบกัน โดยผู้วิจัยได้ยึดวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ดำเนินการตามแนวทางที่ ชาย โพลิตา (2547, หน้า 351-391) เสนอไว้ ประกอบกับคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา มีขั้นตอนดังนี้

6.2.1 การจัดระเบียบข้อมูล มี 2 ด้าน คือด้านศักยภาพเพื่อทำให้ข้อมูลเป็น ระบบง่ายแก่การใช้งาน การจัดเก็บและเรียกมาใช้ได้เมื่อต้องการและอีกด้านหนึ่งคือการ จัดระเบียบด้านเนื้อหาซึ่งเป็นกระบวนการค้นหาความหมายของข้อความต่างๆ ในข้อมูล เพื่อความ สะดวกในการจัดประเภทข้อมูล ตามความหมายที่ปรากฏอยู่ในข้อความนั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ โปรแกรม Excel ช่วยในการจัดระเบียบข้อมูลที่ได้มาทั้ง 2 ด้านตามที่กล่าวมา

6.2.2 การให้รหัสข้อมูล เป็นส่วนสำคัญในกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล โดย ผู้วิจัยอ่านข้อมูลที่จัดเรียงทางกายภาพแล้วอย่างละเอียด ซึ่งจะพบว่าแต่ละเรื่อง แต่ละ ประเด็นของข้อมูลอยู่กระจัดกระจายปะปนกันอยู่ ผู้วิจัยได้สรรหาข้อความที่มีความหมายตรง ตามประเด็นที่จะวิเคราะห์หรือข้อความที่มีความหมายเชื่อมโยงกับประเด็นสำคัญ ซึ่งมีผล โดยตรงต่อการตอบคำถามตามกรอบการวิจัย จากนั้นให้รหัสข้อมูลลงไปยังข้อความที่ต้องการ โดยยึดหลักว่าข้อความที่มีความหมายเดียวกันต้องมีรหัสชื่อเดียวกัน ในการให้รหัสข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีการให้รหัสข้อมูล 2 แบบ ด้วยกันคือ

1) แบบนิรนัย (deductive)

2) แบบอุปนัย (inductive)

ในการให้รหัสข้อมูลแบบนิรนัยนั้นผู้วิจัยได้จัดเตรียมบัญชีรายการรหัสข้อมูลไว้ล่วงหน้าแล้วตั้งแต่ก่อนลงไปเก็บข้อมูล ซึ่งมีรหัสข้อมูลจำนวน .. ตัวตามกรอบการวิจัย แต่หลังจากที่ทำการจัดเก็บข้อมูลและจัดเรียงทางกายภาพเรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้อ่านข้อมูลอย่างละเอียดอ่านซ้ำไปซ้ำมาอย่างพิถีพิถะระหังจนทำให้มองเห็นประเด็นสำคัญๆ ซึ่งจำเป็นต้องกำหนดรหัสข้อมูลเพิ่มเติมจากบัญชีรายการรหัสข้อมูลที่เตรียมไว้แต่เดิมก่อนลงไปเก็บข้อมูลอีก

6.2.3 การแสดงข้อมูล หลังจากผู้วิจัยให้รหัสข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้วยังคงไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงใดๆ กับข้อมูลที่กระจัดกระจายปะปนกันอยู่ ผู้วิจัยต้องนำรหัสข้อมูลที่ให้ไว้มารวมกัน กล่าวคือ รหัสข้อมูลชื่อเดียวกันจะมาอยู่ด้วยกันพร้อมข้อความของรหัสข้อมูลนั้นๆ พร้อมบอกแหล่งที่มาของข้อมูลแต่ละชุดว่าได้มาจากข้อมูลชุดไหนและอยู่ในตำแหน่งใดของข้อมูลชุดนั้นๆ จากการรวมรหัสข้อมูลก็จะได้กลุ่มของข้อความภายใต้ประเด็นเดียวกันซึ่งมีความหมายและสัมพันธ์กัน อันจะช่วยให้ได้ความหมายของข้อมูลอีกทั้งยังทำให้ถึงความสัมพันธ์ และสาเหตุของปรากฏการณ์ที่นำไปสู่การตอบคำถามการวิจัยอีกด้วย

6.2.4 การสรุปและการตรวจสอบความถูกต้องของผลการวิจัย เมื่อข้อมูลได้ผ่านวิธีการให้รหัสอย่างเป็นระบบและจัดแสดงอย่างดีแล้ว ผู้วิจัยจะได้ข้อมูลที่ "พูด" บอกเรื่องราวของตัวมันได้ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการแสดงออกถึงความก้าวร้าวอย่างไรในปัจจุบัน แต่สิ่งที่ได้มานั้นเป็นเพียงข้อค้นพบความจริง ผู้วิจัยจึงต้องทำหน้าที่ค้นหาสาระสำคัญ ความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้อ่านและหาข้อสรุปว่าเพราะอะไรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงมีพฤติกรรมการแสดงออกที่ก้าวร้าวเช่นนั้น เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลจนได้ข้อสรุปแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์ ดังนี้

1) การตรวจสอบภายใน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบโดยย้อนกลับไปดูว่าข้อมูลที่ได้อ่านและวิธีการได้มาซึ่งข้อมูลนั้นเหมาะสมหรือมีคุณภาพดีพอหรือไม่ อีกทั้งกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลที่ถูกต้อง เครื่องคิดตามหลักการเพียงใด ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องเคร่งครัดตามที่กล่าวไว้แล้วนั้นในขั้นตอนของการตรวจสอบข้อมูล

2) การตรวจสอบภายนอก ผู้วิจัยใช้วิธีการฟังเสียงสะท้อนจากประชากรที่ทำการศึกษา (playback method) โดยจัดประชุมผู้ที่มีส่วนสำคัญและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วเสนอผลการวิจัยให้ผู้เข้าร่วมประชุมรับทราบและให้ร่วมวิจารณ์ เพื่อดูว่าข้อสรุปของผู้วิจัยว่าถูกต้องหรือไม่ในทัศนะของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งพบว่าผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งประกอบไปด้วยผู้ที่มีส่วนสำคัญและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเป็นผู้ให้ข้อมูล มีความเห็นและยอมรับในข้อสรุปที่ผู้วิจัยนำเสนออีกทั้งยังได้ร่วมสะท้อน

ความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในบางส่วนอีกด้วย

สภาพปัจจุบันของพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอกำแพง จังหวัดสิงห์บุรี

1. สภาพทั่วไปของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.1 สภาพครอบครัว

นักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 73.08) พักอาศัยอยู่กับ พ่อแม่ของตนเอง มีเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ 11.53) ที่อยู่กับ ญาติ (ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า) เนื่องจากพ่อแม่ไปประกอบอาชีพอยู่ต่างจังหวัด หรือในบางราย พ่อ แม่เสียชีวิต (ร้อยละ 7.69) จึงต้องอยู่ในความดูแลของญาติ และโดยทั่วไปผู้ปกครองที่พำนักอาศัยอยู่ด้วยนั้นส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ รับจ้าง ไปทำงาน แต่ใช้เวลาใกล้เคียงกับการไปโรงเรียนของนักเรียนหรือเข้ากว่านั้นในขณะเดียวกันภาระการทำงานยังเสร็จสิ้นหลังจากเวลาที่นักเรียนเลิกเรียนและกลับถึงบ้านแล้ว ซึ่งทำให้นักเรียนบางคนที่อยู่ในครอบครัวเดี่ยว จะอยู่เพียงลำพังกับ พี่น้องวัยใกล้เคียงกันตามลำพัง

1.2 สภาพการอยู่ร่วมกันในชั้นเรียน

นักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 ของโรงเรียนวัดดอนสมอ ประกอบด้วย นักเรียนหญิง 12 คน นักเรียนชาย 14 คน รวม 26 คน นั่งเรียนรวมกันตามลักษณะของห้องเรียนต่างๆไป ซึ่งจัดเป็นแถวตอนลึก จากการสังเกตจะเห็นได้ว่าขณะนั่งเรียนนักเรียนมีการใช้เก้าอี้หันไปข้างหน้าซึ่งจะชนกับเก้าอี้ของเพื่อนที่นั่งอยู่ด้านหน้า หรือบางครั้งก็มีการดึงผมเพื่อนด้านหน้า รวมถึงเมื่อครูผู้สอนไม่อยู่ในห้องเรียนนักเรียนส่วนใหญ่จะลุกจากโต๊ะของตัวเองไปเล่นกับเพื่อนหรือไปหยิบของจากโต๊ะเพื่อน ส่งเสียงสนทนากันตามสภาพของเด็กทั่วไป

2. พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกาย

2.1 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายที่แสดงกับเพื่อน

จากพฤติกรรมรายบุคคลของนักเรียนที่แสดงออกกับเพื่อนนั้น สามารถสรุปได้ว่านักเรียนทุกคนมีการแสดงออกของพฤติกรรมความก้าวร้าวตามสถานการณ์ที่แต่ละคนได้เผชิญและตามสภาวะของอารมณ์ความรู้สึกในขณะนั้นๆ กล่าวคือหากอีกฝ่ายหนึ่งคือเพื่อนซึ่งส่วนใหญ่จะเริ่มจากการหยอกล้อ เล่นกันหรือแกล้งกันตามปกติโดยมักจะแสดงพฤติกรรม หุบตี หรือผลัก (ร้อยละ 88.5) ตะโกน (ร้อยละ 80.8) ดึงผมตีตบ (ร้อยละ 69.2) นำของของเพื่อนไปซ่อน (ร้อยละ 50.0) ทำลายของของเพื่อน เช่น ฉีกหนังสือ หักไม้บรรทัด (ร้อยละ 42.3) และถุย

น้ำลายใส่เพื่อน (ร้อยละ 30.8) และเมื่อรู้สึกโกรธก็จะมีการโต้ตอบกันรุนแรงขึ้นหรือเกิดการต่อสู้กันเพื่อนเป็นการล้างแค้นหรือเอาคืน

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของการแสดงออกพฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายกับเพื่อน

ข้อความ	การแสดงออกทางร่างกาย	
	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
1 การตีผม การตีตู่	18	69.2
2 การเตะหรือถีบ	21	80.8
3 การถุยน้ำลาย	8	30.8
4 การทุบ ตีหรือผลัก	23	88.5
5 การนำของไปซ่อน	13	50.0
6 การทำลายสิ่งของของผู้อื่น เช่น ฉีกหนังสือ หักไม้บรรทัด	11	42.3

ตาราง 5 ความถี่ในการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายของนักเรียนที่แสดงออกกับเพื่อน (จำนวน 26 คน)

พฤติกรรมความก้าวร้าว	ระดับการแสดงออก (ร้อยละ)			
	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
1. ตีผม	57.7	7.7	0	34.6
2. ตีตู่	42.3	7.7	3.8	46.2
3. เตะหรือถีบ	30.8	30.8	7.7	30.8
4. ถุยน้ำลาย	23.1	0	0	76.9
5. ทุบ ตี หรือผลัก	69.2	26.9	0	3.8
6. นำของไปซ่อน	42.3	3.8	0	53.8
7. ทำลายสิ่งของของผู้อื่น เช่น ฉีกหนังสือ หักไม้บรรทัด	30.8	7.7	0	61.5

จากการเก็บข้อมูลนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ จำนวน 26 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการผสมผสานแบบประเมินพฤติกรรมความก้าวร้าวทางกายของนักเรียนและจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ตามสภาพพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงของการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางกาย พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการแสดงพฤติกรรม

ในการทบทวน ผลักปอยครั้งมากที่สุด (ร้อยละ 69.2) รองลงมาเป็นการดึงผมของเพื่อน (ร้อยละ 57.7) และในการติดหูกับการนำของไปซ่อนจะจะมีการแสดงออกเท่ากัน (ร้อยละ 42.3) ดังคำกล่าวที่ว่า

“พวกผู้ชายแกล้ง มาผลัก ต่อย รู้สึกเจ็บหนุพยายามเอาคืน..ผลักมันกระเด็นเลย.”
 “...ผมเดินไปดี ๆ มันสกัดขาผมจนล้ม เวลาถูกทำมันแค้นใจ ต้องแก้แค้น...”
 “ก็เล่นกัน เล่นไปเล่นมาพอเจ็บก็โมโห คานี้ก็เอาจริงเลย”
 “เวลานั่งเรียนมันชอบติดหู บางทีก็ดึงผม คิดไว้ในใจว่าเดี๋ยวก่อนถอะมึง พอครู ออกไปก็ฟาดมันเลย”

ข้อนำสังเกตที่ได้จากการพูดคุยกับนักเรียนพบว่า นักเรียนทุกคนต้องการเล่นกับเพื่อนไม่ได้ต้องการทะเลาะกับเพื่อน แต่ทุกครั้งที่ทำลงไปไม่เคยมีนักเรียนคนใดที่ใส่ใจว่าเพื่อนของตนจะรู้สึกอย่างไร เพื่อนจะต้องการเล่นด้วยหรือไม่ ดังคำกล่าวที่ว่า

“อยากเล่นกับเขา เขาอ้วนดี พอได้แหย่เขาก็สนุกดี”
 “...ชอบมาตี มาจิกกะจีหนู ไม่ชอบเลย มันเจ็บด้วยเหนียวด้วย ห้ามก็ไม่เชื่อ”
 “...รำคาญ หนูไม่อยากเล่นกับเขา แต่เขามีอารมณ์ที่จะเล่น...”

2.2 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายที่แสดงกับผู้ปกครองเมื่ออยู่บ้าน

สำหรับในกรณีที่อีกหนึ่งฝ่ายเป็นผู้ปกครองของนักเรียนเอง พฤติกรรมการแสดงออกถึงความอึดอัดคับข้องใจ ชัดใจ ไม่พอใจ เสียใจ หรือต่อต้านของนักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นการกระทำกับตัวของเองเพื่อระบายอารมณ์ต่างๆ ที่กำลังเผชิญอยู่ ซึ่งมักแสดงออกมาในรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ การไม่ยอมรับประทานอาหารเช้าเพื่อเป็นการประท้วง (ร้อยละ 88.5) การร้องไห้ (ร้อยละ 85.0) การเดินกระต๊อบเท้าหรือเดินให้มีเสียงดังกว่าปกติ (ร้อยละ 69.2) การขว้างปาสิ่งของที่อยู่ใกล้ๆ ตัว (ร้อยละ 53.8) หนีออกจากบ้านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง (ร้อยละ 46.2) หรือแม้แต่การขังตัวเองไว้ในห้อง (ร้อยละ 26.9)

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของการแสดงออกพฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายต่อผู้ปกครอง

ข้อความ	การแสดงออกทางร่างกาย	
	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
1 การร้องไห้	22	85.0
2 การเดินกระที่บเท้า	18	69.2
3 การขว้างปาสิ่งของใกล้ตัว	14	53.8
4 การไม่ยอมรับประทานอาหาร	23	88.5
5 การหนีออกจากบ้าน	12	46.2
6 การขังตนเองไว้ในห้อง	7	26.9

ตาราง 7 ความถี่ในการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายของนักเรียนที่แสดงออกกับผู้ปกครอง (จำนวน 26 คน)

พฤติกรรมความก้าวร้าว	ระดับการแสดงออก (ร้อยละ)			
	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
1. ร้องไห้	53.8	3.8	3.8	38.5
2. ขังตัวเองไว้ในห้อง	11.5	7.7	3.8	76.9
3. ออกนอกบ้าน	26.9	15.4	0	57.7
4. เดินกระที่บเท้า	50.0	11.5	3.8	34.6
5. ปิดเปิดประตูเสียงดัง	30.8	26.9	3.8	38.5
6. ขว้างปาสิ่งของใกล้ๆ ตัว	26.9	11.5	3.8	57.7
7. อดข้าวประท้วง	15.4	7.7	3.8	73.1

จากการเก็บข้อมูลนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ จำนวน 26 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการผสมผสานแบบประเมินพฤติกรรมความก้าวร้าวทางกายของนักเรียนและจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ตามสภาพพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ของการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางกายการแสดงออกกับผู้ปกครอง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการแสดงพฤติกรรมโดยการร้องไห้บ่อยครั้งมากที่สุด (ร้อยละ 53.8) รองลงมาเป็นการเดินกระที่บเท้าหรือเดินให้มีเสียงดังมากกว่าปกติ (ร้อยละ 50.0) และการขว้างปาสิ่งของใกล้ตัว (ร้อยละ 26.9) ดังคำกล่าวที่ว่า

“...ร้องไห้เพราะมันอึดอัด โกรธแม่ ทำอะไรเขาไม่ได้ ไม่รู้จะทำอย่างไร”

“...หนูเกลียดแม่ หนูเอารูปเขามาใช้ปากกาขีดๆแล้วก็ฉีกๆ ให้ละเอียด...”

“ก็แบบว่าโกรธในใจ ต้องไม่ทำให้ย่าเห็น ถ้าย่าเห็นก็โดนด่าอีก ทำได้แค่เดินลงบันไดเสียงดังๆ แล้วก็ปิดประตูให้ดังๆ”

“เมื่อรำคาญ ถึงจักรยานออกไปข้างนอกคนเดียว กลับมา 6 โมงเย็น...”

“...บ่นอยู่ได้ทั้งวันนำรำคาญ หนูว่าให้เขาตีซะดีกว่า ดีแล้วเจ็บเดียวเดียวก็หายแต่ถ้าเริ่มบ่น ก็จะยาว มันรำคาญบางที่ต้องเอามือปิดหู กัดฟันมันรู้สึกเสียวไปถึงลำไส้ทำอะไรเขาไม่ได้ ก็เข้าห้องแล้วไม่ออกมาอีกเลย”

“บ้านหนูก็เหมือนกัน...แต่หนูออกไปเตะ ไปต่อยต้นกล้วย บางทีก็เตะ อะไรที่มันขวางตีนอยู่”

โดยนักเรียนทุกคนให้เหตุผลสำหรับการแสดงออกดังกล่าวว่าสืบเนื่องมาจากผู้ปกครองของพวกเขา มักจะบ่น ด่าว่า รวมถึงชอบใช้ให้ทำโน่นทำนี่เวลาตนเองกำลังเล่นหรือดูทีวีซึ่งทำให้นักเรียนไม่พอใจ โกรธ และอึดอัด แล้วไม่สามารถโต้ตอบได้ แต่เมื่อผู้วิจัยได้พูดคุยซักถามและให้นักเรียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังทำให้ได้พบข้อมูลที่น่าสนใจในประเด็นที่ใกล้เคียงกันของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ ก่อนที่ผู้ปกครองจะบ่น หรือด่าว่า รวมถึงการตีในบางโอกาสล้วนเริ่มต้นมาจากตัวของนักเรียนเองทั้งสิ้นซึ่งเมื่อแต่ละคนได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจบแต่ละคนก็ยอมรับว่า สาเหตุที่แท้จริงมาจากตนเองที่ไม่ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายไว้ ดังคำกล่าวที่ว่า

“ที่จริงหนูเล่นมากเกินไป กลับจากโรงเรียนเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็ไปเล่นจนมืดถึงเข้าบ้านมากินข้าว”

“เขาด่าเพราะหนูดูหนังเกือบทั้งวัน เขาก็ใช้ให้ไปทำงานบ้าน...”

“...เราไม่ตั้งใจถึงถูกเขาด่า...”

3. พฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจา

3.1 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาที่แสดงออกกับเพื่อน

โดยสรุปนักเรียนทุกคนจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจากับเพื่อนโดยวิธีการที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้แก่ การล้อเลียนชื่อพ่อแม่ของเพื่อน (ร้อยละ 84.6) การด่า (ร้อยละ 80.8) และการล้อเลียนปมด้อยเพื่อน (ร้อยละ 80.8)

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของการแสดงออกพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาจากกับเพื่อน

ข้อความ	การแสดงออกทางวาจา	
	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
1 การล้อเลียนชื่อพ่อแม่ของเพื่อน	22	84.6
2 การตำว่า	21	80.8
3 การล้อเลียนปมด้อยของเพื่อน	21	80.8

ตาราง 9 ความถี่ในการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนที่แสดงออกกับเพื่อน (จำนวน 26 คน)

พฤติกรรมความก้าวร้าว	ระดับการแสดงออก (ร้อยละ)			
	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
1. ตำ	50.0	23.1	7.7	19.2
2. ล้อเลียนชื่อพ่อแม่	50.0	26.9	3.8	19.2
3. ล้อเลียนปมด้อยเพื่อน	57.7	19.2	0.0	23.1

จากการเก็บข้อมูลนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ จำนวน 26 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการผสมผสานแบบประเมินพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนและจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ตามสภาพพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ของการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาการแสดงออกกับเพื่อน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการแสดงพฤติกรรมโดยการล้อเลียนปมด้อยของเพื่อนบ่อยครั้งมากที่สุด (ร้อยละ 57.7) รองลงมาเป็นการตำและล้อเลียนชื่อพ่อแม่ของเพื่อนบ่อยครั้ง (ร้อยละ 50.0) ดังคำกล่าวที่ว่า

“...มันชอบตำ (เรียกชื่อ) พ่อ แม่ ทุกวัน เจ็บใจ ผมก็ตำพ่อ แม่มันบ้าง”

“...เขาชอบพูดมึงๆ กู แล้วก็ตำกัน อี.....ไอ้....ประจำ”

“...เขาชอบเรียกหนูว่าอีห้อย เขาว่าปากหนูห้อย หนูไม่ชอบ ต้องเอาคืน...”

3.2 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาที่แสดงออกกับผู้ปกครองเมื่ออยู่บ้าน

ในทำนองเดียวกันหากกรณีที่นักเรียนอยู่กับผู้ปกครองที่บ้านนักเรียนจะแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจากับผู้ปกครองของตนโดยวิธีการโต้เถียงกลับในทันที (ร้อยละ 76.9) และการโกหกผู้ปกครองเพื่อไม่ให้ตนเองถูกตำหนิหรือถูกทำโทษ (ร้อยละ 73.0)

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของการแสดงออกพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจากับผู้ปกครอง

ข้อความ	การแสดงออกทางวาจา	
	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
1 การโต้เถียงกลับในทันที	20	76.9
2 การโกหก	19	73.0

ตาราง 11 ความถี่ในการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนที่แสดงออกกับผู้ปกครอง (จำนวน 26 คน)

พฤติกรรมความก้าวร้าว	ระดับการแสดงออก (ร้อยละ)			
	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
1. การเถียงกลับในทันที	61.5	7.7	7.7	23.1
2. การโกหก	53.8	15.4	3.8	26.9

จากการเก็บข้อมูลนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ จำนวน 26 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการผสมผสานแบบประเมินพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนและจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ตามสภาพพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ของการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจา พบว่านักเรียนมีการโต้เถียงกลับทันทีโดยมีการแสดงออกบ่อยครั้ง (ร้อยละ 61.5) และมีการโกหกบ่อยครั้ง (ร้อยละ 53.8) ดังคำกล่าวที่ว่า

“...เขาชอบใช้หิบบโน่นหิบบนี่ นำเบื้อ หนูก็บอกว่า ไปทำเองซิ แล้วก็วิ่งหนี”

“...พูดเบาๆ เขาคงไม่ได้ยิน ไม่งั้นคงโดน (ตี) แน่ หนูบอกว่า รู้แล้วนำ พูดอยู่ได้...”

สำหรับนักเรียนบางคนเมื่อมีอาการโกรธมากๆ ก็จะใช้วิธีตะโกนเสียงดังใส่ผู้ปกครอง ดังคำกล่าวที่ว่า

“...หนูเบื้อ แม่บ่นรำคาญ ตะโกนเลยว่าเจียบได้แล้ว...”

ปัญหาและความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอกำแพง จังหวัดสิงห์บุรี

จากการจัดเวทีเพื่อฟังเสียงสะท้อนของผู้ให้ข้อมูลสำคัญโดยผู้วิจัยนำข้อค้นพบเกี่ยวกับพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้จากวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ มานำเสนอให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้รับรู้ เมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2550 เวลา 13.00-15.30 น. ณ ห้องจริยธรรม โรงเรียนวัดดอนสมอ ซึ่งทุกฝ่ายได้ มาร่วมกันเรียนรู้ รับรู้ ทบทวน ปรับแก้ และยืนยันข้อมูล โดยประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 26 คน ผู้ปกครองจำนวน 4 คน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดดอนสมอ 1 คน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 คน ผู้วิจัยได้นำเสนอพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้ประพฤติปฏิบัติเมื่ออยู่ที่โรงเรียนและอยู่ที่บ้านให้ทุกคน ได้รับรู้ ทบทวน และยืนยันที่ละประเด็นจนครบทุกประเด็นแล้ว ซึ่งนักเรียนและผู้เกี่ยวข้องทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าพฤติกรรม การแสดงออกที่กล่าวมาเป็นพฤติกรรมความก้าวร้าวที่ส่งผลทางลบต่อผู้ถูกกระทำคือตัวนักเรียนเอง ผู้กระทำซึ่งในที่นี้หมายถึงเพื่อนหรือผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ซึ่งพฤติกรรม ความก้าวร้าวนี้จะพัฒนาความรุนแรงขึ้นไปตามธรรมชาติของวัยและอารมณ์ของนักเรียนที่ กำลังย่างก้าวเข้าสู่วัยรุ่นในสถานศึกษาแห่งใหม่ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมครั้งใหญ่อีก ครั้งหนึ่งของช่วงชีวิต ภาวะเครียดจากปรับตัวย่อมเกิดขึ้นกับทุกคนไม่มากก็น้อย การแสดงออก และการควบคุมอารมณ์ของนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่มีบทบาทในการนำพานักเรียนไปสู่ ทิศทางของอนาคต ซึ่งทั้งผู้ปกครอง ครู และตัวนักเรียนเองรวมถึงผู้เกี่ยวข้องทุกคนคงไม่ ต้องการให้เกิดปัญหาต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อสังคมอย่างแน่นอน แต่นั่นเป็นเพียงความ คาดหวังของเป้าหมายปลายทางที่ไม่มีใครล่วงรู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทว่าสิ่งที่จะเป็นรากฐาน หรือพยากรณ์อนาคตได้นั้นคือสภาพปัจจุบันของพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนนั่นเอง ซึ่ง พบว่าปัจจุบันที่เป็นอยู่ นักเรียนควบคุมอารมณ์และการแสดงออกของตนเองได้น้อยมากและ สำหรับบางคนไม่สามารถที่จะควบคุมอารมณ์และการแสดงออกได้เลย ซึ่งหากนักเรียนขาด โอกาสที่จะได้ตระหนักรู้ หรือทบทวนตนเองเพื่อแสวงหาวิธีการที่ทำให้เกิดการยับยั้งชั่งใจและ ควบคุมตนเองให้แสดงออกได้อย่างเหมาะสมแล้วนั้น จะก่อเกิดปัญหาอีกมาก อาทิเช่น การยก พวกตีกัน การใช้ยาเสพติดหรือแม้แต่ การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ซึ่งจะเห็นได้ว่าสภาพ ปัจจุบันของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 ในปัจจุบันนั้นเป็นปัญหาและต้องการที่จะพัฒนาเพื่อใช้ เป็นฐานของการป้องกันพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ต่างๆ กล่าวคือ

1. พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกาย

1.1 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายที่แสดงกับเพื่อน

ปัญหาสำคัญ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง อารมณ์ความรู้สึก การจัดการกับอารมณ์ และการแสดงออกอย่างเหมาะสม เป็นเหตุให้เมื่อเกิดความโกรธ โมโห อึดอัดใจ คับแค้นใจ หรือแม้แต่ความต้องการสนุกสนาน นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมโต้ตอบหรือพฤติกรรมตามความต้องการในทันทีที่มีโอกาสโดยปราศจากการยับยั้งหรือตระหนักถึงผลที่จะเกิดขึ้นตามมา ซึ่งจะก่อเกิดกับตนเอง เพื่อน หรือผู้เกี่ยวข้อง แต่อย่างไร รวมถึงยังขาดความสนใจใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้ถูกกระทำอีกด้วย

1.2 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายที่แสดงกับผู้ปกครองเมื่ออยู่บ้าน

ปัญหาสำคัญ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง อารมณ์ความรู้สึก การจัดการกับอารมณ์ และการแสดงออกอย่างเหมาะสม เป็นเหตุให้เมื่อเกิดความโกรธ โมโห อึดอัดใจ คับแค้นใจ หรือแม้แต่ความน้อยใจ นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมโต้ตอบหรือพฤติกรรมตามความต้องการในทันทีโดยปราศจากการยับยั้งหรือตระหนักว่าบุคคลที่ตนเองกำลังแสดงพฤติกรรมโต้ตอบนั้นคือผู้มีพระคุณของตนเอง

2. พฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจา

1.1 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาที่แสดงกับเพื่อน

ปัญหาสำคัญ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง อารมณ์ความรู้สึก การจัดการกับอารมณ์ และการแสดงออกอย่างเหมาะสม เป็นเหตุให้เมื่อเกิดความโกรธ โมโห อึดอัดใจ คับแค้นใจ หรือแม้แต่ความต้องการสนุกสนาน นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมโต้ตอบทางวาจาในทันทีที่มีโอกาสโดยปราศจากการยับยั้งหรือตระหนักถึงผลที่จะเกิดขึ้นตามมา ซึ่งจะก่อเกิดกับตนเอง เพื่อน หรือผู้เกี่ยวข้องแต่อย่างไร รวมถึงยังขาดความสนใจใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้ถูกกระทำอีกด้วย

1.2 พฤติกรรมความก้าวร้าวทางวาจาที่แสดงกับผู้ปกครองเมื่ออยู่บ้าน

ปัญหาสำคัญ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง อารมณ์ความรู้สึก การจัดการกับอารมณ์ และการแสดงออกอย่างเหมาะสม เป็นเหตุให้เมื่อเกิดความโกรธ โมโห อึดอัดใจ คับแค้นใจ หรือแม้แต่ความน้อยใจ นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมทางวาจาโต้ตอบโดยทันทีโดยปราศจากการยับยั้งหรือตระหนักว่าบุคคลที่ตนเองกำลังแสดงพฤติกรรมโต้ตอบนั้นคือผู้มีพระคุณของตนเอง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้อง ได้ร่วมกันวิเคราะห์แล้วพบว่า พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายหรือทางวาจาที่เป็นปัญหานั้น มาจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ

1) การที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของอารมณ์และวิธีการจัดการกับอารมณ์ของตนเองได้ถูกต้อง

2) การที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ยังขาดวิธีการคิดทบทวน หรือขาดความใส่ใจต่อเหตุผลหรือที่ไปที่มาของแต่ละสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเกือบทุกครั้งตัวชองนักเรียนเองเป็นเหตุสำคัญ รวมถึงขาดความตระหนักรู้ถึงความเหน้อยากลำบากของผู้มีพระคุณที่ต้องดูแลระดับพระองค์ดูแลให้ตนเองได้เติบโตขึ้นมา

ตาราง 12 สรุปสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการพัฒนาเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี

พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกาย	สภาพปัจจุบัน	ปัญหาและความต้องการการพัฒนา
1. พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายที่แสดงกับเพื่อน	1. เมื่อเกิดความโกรธ โมโห อึดอัดใจ คับแค้นใจ หรือ แม้แต่ความต้องการ สนุกสนานนักเรียนจะแสดงพฤติกรรมโต้ตอบทางร่างกายในทันทีที่มีโอกาสโดยปราศจากการยับยั้ง	1. ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องอารมณ์ความรู้สึก การจัดการกับอารมณ์ และการแสดงออกอย่างเหมาะสม 2. ขาดความตระหนักรู้ถึงผลที่จะเกิดขึ้นตามมา ซึ่งจะก่อเกิดกับตนเอง เพื่อน หรือผู้เกี่ยวข้องหรือความรู้สึกของผู้ถูกกระทำ
2. พฤติกรรมความก้าวร้าวทางร่างกายที่แสดงกับผู้ปกครองเมื่ออยู่บ้าน	2. เมื่อเกิดความโกรธ โมโห อึดอัดใจ คับแค้นใจ หรือ แม้แต่ความน้อยใจนักเรียนจะแสดงพฤติกรรมโต้ตอบหรือพฤติกรรมตามความต้องการในทันทีโดยปราศจากการยับยั้ง	1. ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องอารมณ์ความรู้สึก การจัดการกับอารมณ์ และการแสดงออกอย่างเหมาะสม 2. ขาดความตระหนักรู้ว่าบุคคลที่ตนเองกำลังแสดงพฤติกรรมโต้ตอบนั้นคือผู้มีพระคุณของตนเอง